

Arrest

nr. 203 464 van 3 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. BEERTEN
Henry Fordlaan 47
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. STAPPERS *loco* advocaat M. BEERTEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 oktober 2015 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 9 april 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 april 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 20 april 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd op 24 april 2018 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N.(...) A.(...) A.(...) R.(...), bent een Afghaan van Pashtoun origine. U bent afkomstig van het dorp Darband gelegen in het district Kama van de provincie Nangarhar. U bent ongehuwd.

U verklaarde het volgende in uw eerste aanvraag tot internationale bescherming: uw broer G.(...) werkt in de politieacademie in Nangarhar waar hij training zou geven aan nieuwkomers. Uw familie kreeg twee dreigbrieven van de taliban omwille van zijn werk voor de autoriteiten. Toen u samen met uw moeder en jongere broer B.(...) bij uw oom was, werden uw vader en uw andere broer A.(...) van thuis uit ontvoerd door de taliban. Vervolgens verhuisde u samen met uw moeder en broer naar de stad Jalalabad waar u nog twee maand woonde vooraleer het land te verlaten in juli 2015. Op 29 september 2015 kwam u in België aan waar u op 6 oktober 2015 uw eerste verzoek om internationale bescherming deed. Ter staving van uw eerste verzoek legde u de kopie van uw eigen taskara, de kopieën van de taskara van uw vader en van uw broer G.(...), de kopieën van twee dreigbrieven van de taliban en de kopieën van drie opleidingscertificaten van uw broer neer.

Op 30 mei 2017 werd uw verzoek afgewezen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) zowel betreffende de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. De door u ingeroepen problemen met de taliban werden ongeloofwaardig bevonden. Er werd evenmin geloof gehecht aan de ontvoering van uw broer en vader. Bovendien werd ook beslist dat u over een redelijk internvluchtalternatief beschikte in de stad Jalalabad. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing. Vervolgens kreeg u op 13 juni 2017 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 4 februari 2018 werd u door de wegpolitie gecontroleerd waarbij duidelijk werd dat uw verblijfskaart in België vervallen was. Verder, op 24 maart 2018, werd u door de politie aangehouden toen u illegaal aan het werken was. U werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Vottem. Op 6 april 2018 kreeg u nog een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 9 april 2018 deed u uw tweede verzoek om internationale bescherming. U beweert dat u nog steeds gezocht wordt door de taliban en dat uw moeder ondertussen overleden is. U hebt geen contact meer met uw broers in Afghanistan. Daarenboven verklaart u ook geen godsdienst meer te hebben, daardoor zal uw broer die bij de politie werkt problemen krijgen. Ter staving van uw tweede verzoek legt u geen enkel document neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, namelijk het feit dat u geen godsdienst meer zou hebben waardoor u vreest door de taliban te zullen worden vermoord, moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen. U hebt dit element immers pas aangehaald nadat u overgebracht werd naar het gesloten centrum voor Illegalen te Vottem met het oog op uw verwijdering van het Belgische grondgebied.

Het heeft er alle schijn van aan dat u dit element louter aanhaalde om uw eventuele verwijdering tegen te houden. In uw vorig verzoek hebt u immers geen melding gemaakt van het feit dat u niet meer gelovig zou zijn. Daar gevraagd wat uw religie was, antwoordde u dat u een soennitische moslim was (CGVS, 20.03.2017, p. 3). U haalde toen louter problemen met de taliban aan die als niet geloofwaardig werden beschouwd. Op het einde van uw eerste persoonlijk onderhoud werd u de vraag gesteld, of u naast de problemen met de taliban ook nog andere vrezes had t.o.v. Afghanistan. Daarop antwoordde u negatief. Eens de taliban weg zijn uit Afghanistan en de situatie daar genormaliseerd is, zou u zelf teruggaan, verklaarde u (CGVS, 20.03.2017, p. 20). U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Dat u dan pas nadat u aangehouden en opgesloten werd door de politie dit nieuwe element aanhaalde kan dus niet overtuigen. Overigens werd ook opgemerkt dat u tijdens het eerste onderhoud na uw aanhouding op 26 maart 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken ook geen melding maakte van het feit dat u niet meer gelovig bent en daardoor problemen vreest. U werd toen gevraagd naar de redenen waarom u denkt niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst. Hierop antwoordde u dat de taliban en daesh uw familie en uzelf kwaad willen doen. Uw oom was ook politieagent en werd ook gedood, beweerde u (administratief dossier, Interview in het kader van Hoorrecht, 26.3.2018). Dat u dan plots twee weken nadien aanhaalde dat u ondertussen ongelovig bent en daardoor vreest te zullen worden vermoord door de taliban, is niet ernstig en verre van overtuigend. Immers kan aangenomen worden dat het verlies van iemands geloof een proces is waar enige tijd is overgegaan en niet iets wat plots in twee weken opduikt. Het blijft hier aldus bij een loutere blote bewering.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berm bommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt, zoals is gebleken tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming.

U kent immers de stad Jalalabad en de verschillende wijken en plaatsen in deze stad (CGVS 20.03.2017, p. 15). U werkte daar elk jaar gedurende drie maand als zelfstandige metser en schilder. Uw laatste twee maand in Afghanistan bracht u ook in Jalalabad door samen met uw moeder en uw broer. In deze stad beschikt u dus niet enkel over een professioneel netwerk maar ook over een familiaal netwerk. U hebt daar immers uw moeder, uw broer en drie ooms langs uw moeders zijde wonen. Een van deze ooms heeft daar een eigen huis met drie kamers en een tuin. Met uw oom hebt u goed contact. Toen u in Jalalabad werkte bleef u soms bij hem logeren (CGVS 20.03.2017, p. 10). U ging bij hem ook twee dagen logeren samen met uw moeder en broer voor de besnijdenisceremonie van uw neef. U bleef nadien ook nog samen met uw moeder en broer bij hem logeren tot hij voor u een nieuwe woning kon vinden (CGVS 20.03.2017, p. 18). Daarnaast spendeerde u uw laatste nacht in Afghanistan ook bij hem thuis. U benadrukte meermaals tijdens uw gehoor dat u een goed contact met hem had en dat hij u en uw familie veel hielp (CGVS 20.03.2017, p. 10 en p. 18). Tijdens uw persoonlijk onderhoud beweerde u dat uw moeder en uw broer die op dit moment in Jalalabad wonen geen contact meer hebben met uw ooms in Jalalabad. U kon er echter geen geloofwaardige uitleg voor geven. U beweerde dat u het zelf ook niet begreep. Uw broer G.(...) zou niemand vertrouwen en zou hem hun adres niet willen geven. U vroeg uw broer ook meermaals om terug met hen in contact te komen. Maar hij zou het weigeren (CGVS 20.03.2017, p. 8 en p. 10). Gezien er geen geloof werd gehecht aan de bedreigingen die uw familie kreeg en de ontvoering van uw broer en van uw vader, kan er evenmin geloof gehecht worden aan deze contactbreuk die daardoor veroorzaakt werd. Het is dus zeer ook onwaarschijnlijk dat uw moeder plots alle contact met haar broers gebroken heeft ondanks het feit dat ze in dezelfde stad wonen.

In Jalalabad deed u verschillende jobs zoals metser en schilder. Bovendien werkte u ook in een baksteenbedrijf in Mazar en in Kabul. U toonde hiermee dat u genoeg zelfredzaam bent om zich te vestigen in verschillende steden, zelfs in steden zoals Mazar en Kabul waar meestal Dari wordt besproken en niet uw moedertaal Pashtou. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd opgemerkt dat u wisselende verklaringen neerlegde m.b.t. uw scholingsgraad. Eerst verklaarde u vijf jaar gestudeerd te hebben (zie Verklaring DVZ, vraag 11). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweerde u echter dat u niet kon lezen noch schrijven. U verbeterde zich meteen en verklaarde u dat u wel een beetje kon lezen (CGVS 20.03.2017, p. 3). Verder in het onderhoud beweerde u dat u twee jaar naar school ging in Pakistan. Nog later wijzigde u uw verklaring naar drie jaar en opnieuw naar twee jaar. U werd geconfronteerd met uw allereerste verklaring dat u vijf jaar studeerde en dat u wel geletterd was, deze ontkende u enkel (CGVS 20.03.2017, p. 9). Gezien uw wisselende verklaringen en gezien het feit dat u spontaan gebruik maakte van Engelse en van Dari woorden tijdens het persoonlijk onderhoud en gelet op het feit dat u vijf talen spreekt (Pashtou, Dari, Urdu, Hindi, Engels) kan er geconcludeerd worden dat u wel een basisopleiding volgde en dat u wel geletterd bent (CGVS 20.03.2017, p. 3-4, p. 7, p. 16, p. 19 en p. 9). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een district als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad te hervestigen stelde u dat u zich daar niet op uw gemak voelde en dat u daar niet gerust kon leven (CGVS 20.03.2017, p. 19). Zoals eerder in de beslissing inzake uw eerste verzoek werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

U hebt geen documenten neergelegd die de appreciatie van het CGVS inzake uw aanvraag tot internationale bescherming in positieve zin kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 *juncto* artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met de door hem aangebrachte nieuwe elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg niet kan stellen dat zij met alle door hem afgelegde verklaringen rekening heeft gehouden om te kunnen besluiten dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die kunnen leiden tot een positieve beoordeling van de aanvraag tot internationale bescherming.

Verzoeker betwist vooreerst het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou hij in Jalalabad over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikken. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

"a.

Bij het beoordelen van de nood aan internationale, dan wel subsidiaire bescherming dient de commissaris-generaal steeds rekening te houden met **de feitelijke situatie in Afghanistan zoals deze bestaat op het ogenblik van zijn beslissing.**

Het Commissariaat-generaal evalueert de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, en geeft daarbij zelf aan dat de veiligheidssituatie achteruit gegaan is, en dat zowel het aantal burgerslachtoffers als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is.

Niettemin komt het Commissariaat-generaal tot de bevinding dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar hij over een "veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt".

Het principe van intern vestigingsalternatief is enkel van toepassing wanneer er op een concrete wijze kan worden aangetoond dat de asielzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt.

Het Commissariaat-generaal slaagt er niet in om op concrete wijze aan te tonen dat verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt.

Met Jalalabad is er allesbehalve sprake van een "veilig en redelijk" intern vluchtalternatief:

Vooreerst wordt er in het Verslag van het CGVS omtrent de veiligheidssituatie in Jalalabad d.d. 20 februari 2018 gemeld dat er tijdens de onderzoeksperiode van 1 maart 2017 tot 31 januari 2018 98 incidenten plaatsvonden in de stad Jalalabad en in het gelijknamige district. Voorts stelt het verslag dat de regio Jalalabad wordt geconfronteerd met een **toename** van het aantal (doelgerichte)-moorden en van de criminaliteit. De meeste aanslagen worden toegeschreven aan de taliban of ISKP. **(STUK 1)**

Verzoeker wijst tevens op het reisadvies inzake Afghanistan, zoals raadpleegbaar op de website van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, waar uitdrukkelijk wordt gewezen op de uiterst problematische veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook wordt expliciet gesteld: "Er zijn geen veilige provincies meer." **(STUK 2)**

Tevens wijst verzoeker op het rapport van Amnesty International waarin zij Kabul de gevaarlijkste regio van Afghanistan noemen. Tevens uiten zij hun ongenoegen opzichts het Commissariaat-generaal omdat het Commissariaat-generaal Kabul een veilige stad zou noemen en te veel Afghaanse vluchtelingen terug zou sturen. **(STUK 3)**

Daarnaast betekent de verslechterde situatie in Kabul een reëel risico bij terugkeer voor de betrokken asielzoekers. De door het CGVS voorgehouden bewering dat verzoeker geen risico loopt te worden gezocht, bedreigd en vermoord door de Taliban is niet geloofwaardig.

Gelet op het voorgaande vraagt verzoeker zich af op welke wijze het Commissariaat-generaal tot de conclusie is gekomen dat hij in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief zou beschikken.

Tevens, en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst van verzoeker, en met de door hem afgelegde verklaringen en overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er ongetwijfeld elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar zijn land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

b.

Het Commissariaat-generaal slaagt er niet in om op concrete wijze aan te tonen dat verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt.

Het feit dat verzoeker enkele keren in Jalalabad is geweest of gedurende beperkte periodes heeft gewerkt, is niet van die aard om te oordelen dat verzoeker over concrete mogelijkheden beschikt om er aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen.

Bovendien houdt het Commissariaat-generaal in haar verslag onvoldoende rekening met de door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen en afgelegde verklaringen:

Het Commissariaat-Generaal houdt immers geen enkele rekening met de gewijzigde omstandigheden in de familie van verzoeker. Zoals door verzoeker gemeld is zijn moeder enkele maanden geleden overleden. Ook met zijn broer en oom heeft verzoeker geen contact meer. Het Commissariaat-Generaal laat na rekening te houden met het feit dat verzoeker reeds een drietal jaren in België verblijft en zo goed als geen contact heeft gehad met zijn oom en broer."

Daarnaast wijst verzoeker erop dat hij na indiening van zijn eerste volgend verzoek tot internationale bescherming heeft gemeld dat hij geen godsdienst meer heeft, waardoor er een reëel risico bestaat dat hij door de Taliban zal worden vermoord. Verzoeker benadrukt dat het beoordelen van de geloofwaardigheid van iemands godsdienst een zo goed als onmogelijke taak is gezien de complexiteit en diversiteit van persoonlijke gedragingen. Een beoordeling ervan neigt naar subjectiviteit wegens het gebrek aan objectieve bewijselementen, aldus verzoeker, die meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiermee onvoldoende heeft rekening gehouden en geen correcte beoordeling heeft gemaakt van zijn algemene geloofwaardigheid.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 20 februari 2018, een reisadvies Afghanistan van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken en het rapport “Forced Back to Danger. Asylum-Seekers returned from Europe to Afghanistan” van Amnesty International van 2017.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.6. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede en huidige verzoek om internationale bescherming deels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk een vrees voor de taliban omwille van het werk van zijn broer voor de autoriteiten.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem ingeroepen problemen met de taliban en evenmin aan de ontvoering van zijn broer en vader: *"(...) Het CGVS kan geen geloof hechten aan de bedreigingen die uw familie kreeg van de taliban omwille van het werk van uw broer bij de politieacademie. Er werden twee dreigbrieven gestuurd naar uw vader m.b.t. het werk van uw broer G.(...). Uw hele familie werd met de dood bedreigd indien hij niet zou stoppen met zijn werk. Uw vader bracht jullie echter helemaal niet op de hoogte van de eerste dreigbrief, hetgeen al zeer bevreemdend is. Redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij gealarmeerd zou worden en jullie meteen op de hoogte zou brengen. Zo zouden jullie allemaal alerter kunnen zijn en beter kunnen letten op jullie veiligheid. Uw vader bracht de familie pas op de hoogte na de tweede dreigbrief (CGVS gehoorverslag p. 16). Uw broer G.(...) nam deze dan zelfs niet serieus. Desondanks werd hij in dezelfde periode ook telefonisch bedreigd om te stoppen met zijn job. Ondanks dit risico kwam hij, zelfs na de tweede dreigbrief, zoals gewoonlijk naar uw dorp waar de dreigbrieven gedropt waren (CGVS p. 18). Hiermee bracht hij ook uw familie opnieuw in gevaar, ook al zou hij dan 's nachts naar het dorp komen (CGVS p. 7). Dergelijke gedragingen komen helemaal niet overeen met uw verklaarde vrees en zetten dus de geloofwaardigheid van dit relaas op de helling.*

Uw verklaringen betreffende de ontvoering van uw vader en van uw broer werden evenmin geloofwaardig gevonden. Toen u samen met uw jongste broer en uw moeder bij uw oom in Jalalabad was, zouden uw vader en uw broer A.(...) ontvoerd zijn van thuis uit. De vrijdagochtend rond 9uur kwamen jullie terug in het dorp aan en zagen dat de deur kapot geslagen werd. Binnen waren de deuren ook kapotgeslagen. U zag ook bloed op de grond dat niet volledig droog was. Vandaar leidde u af dat het 's nachts gebeurd moest zijn (CGVS p. 17).

Ten eerste is het zeer bevreemdend dat u meteen terugkeerde naar uw oom in Jalalabad. Men zou redelijkerwijs verwachten dat u eerst informatie zou proberen te bekomen van uw bureu, of pogingen zou doen om te weten of iemand iets gehoord of gezien had. In plaats daarvan stak u de weg over om terug naar Jalalabad te gaan. U zag uw buurman onderweg. Hij bracht u naar de bushalte waar u een auto nam naar Jalalabad. Hij was dus de enige met wie u dit incident besprak. Gezien de scene die u beschreef waarin deuren en meubels werden kapotgeslagen en bloed op de grond lag, is het zeer bevreemdend dat u gewoon terugkeerde naar Jalalabad zonder dat u dit met uw dorpsgenoten of dorpsouderen besprak. Ten laatste is het ook weinig aannemelijk dat uw buitendeur 's nachts met een groot voorwerp werd gebroken en dat uw huis met dwang werd ingevallen terwijl niemand in uw dorp er iets van hoorde. U beweerde immers dat er in uw dorp maar 20 à 25 families woonden (CGVS p. 13). Enerzijds slaagde u er niet in om geloofwaardige verklaringen af te leggen m.b.t. de omstandigheden waarin uw vader en uw broer ontvoerd werden. Anderzijds had u geen idee over wat er ondernomen werd om ze terug te vinden (CGVS p. 18). U deed persoonlijk geen poging om uw vader en uw broer terug te vinden. U liet de zoektocht volledig over aan uw broer G.(...). Nochtans bleef u nadien nog twee maanden in Jalalabad. Toch ondernam u zelf niets om uw broer te helpen in zijn zoektocht naar uw familieleden. U wist ook niet op welke manier hij uw familieleden zocht of wat hij al ondernam om ze te vinden. Nochtans, zelfs als u zelf niet in staat was om uw ontvoerde vader en broer te zoeken, zou u redelijkerwijze interesse moeten tonen in de manier waarop uw broer G.(...) hen zocht. U had hem kunnen vragen wie hij al contacteerde of bij welke autoriteiten hij al ging om hun verdwijning te melden. U bleef nochtans twee maand na dit incident nog in Jalalabad en kwam u daar regelmatig in contact met uw broer. Ook in België belde u hem regelmatig. U had tevens ook regelmatig contact met uw jongere broer en uw moeder in Jalalabad (CGVS p. 8). Desondanks had u op de dag van het gehoor, dus langer dan anderhalf jaar na hun verdwijning, geen idee over wat uw broer deed om ze te vinden. Uw desinteresse in de zoektocht naar uw ontvoerde familieleden maakt uw relaas zeer ongeloofwaardig.

Tot slot kan nog worden toegevoegd dat u als familielid van iemand die voor de politieacademie werkt niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Voor zover aangenomen kan worden dat u bij een terugkeer naar Afghanistan problemen kan kennen met de taliban louter omwille van zijn profiel van agent bij de politieacademie, beschikt u immers steeds over een intern vluchtalternatief in Jalalabad en in andere steden waarover de taliban geen controle hebben.

Uw broers profiel is immers laag, en zelf had u geen enkele band met de Afghaanse of buitenlandse autoriteiten. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Jalalabad of in andere gebieden buiten hun controle. De prioriteiten en operationele capaciteit van de taliban beperkt zich in de steden tot 'high ranking ANSF (Afghaanse nationale veiligheidsdiensten) officials' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). De redelijkheid van Jalalabad als intern vluchtalternatief voor u wordt hieronder verder besproken.

Gelet op het bovenstaande kan er geen enkele geloof worden gehecht aan deze bedreigingen van de taliban. (...)". Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot het vorige verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.7. In het kader van onderhavig, tweede verzoek om internationale bescherming beweert verzoeker dat hij nog steeds gezocht wordt door de taliban. Hij verklaart voorts dat zijn moeder ondertussen overleden is, dat hij geen contact meer heeft met zijn broers in Afghanistan en dat hij geen godsdienst meer heeft, waardoor zijn broer die bij de politie werkt problemen zal krijgen. Ter ondersteuning van zijn tweede verzoek om internationale bescherming legt verzoeker geen documenten neer.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers verklaringen niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige verzoek om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

In zoverre verzoeker zich in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming opnieuw beroept op de asielmotieven die hij in zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen in een volgend verzoek om internationale bescherming erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. De Raad benadrukt dat bij de beoordeling van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds genoegzaam werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem ingeroepen problemen met de taliban. Met het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die zijn geloofwaardigheid alsnog kunnen herstellen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bovendien worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen: *"Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, namelijk het feit dat u geen godsdienst meer zou hebben waardoor u vreest door de taliban te zullen worden vermoord, moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen. U hebt dit element immers pas aangehaald nadat u overgebracht werd naar het gesloten centrum voor Illegalen te Vottem met het oog op uw verwijdering van het Belgische grondgebied. Het heeft er alle schijn van aan dat u dit element louter aanhaalde om uw eventuele verwijdering tegen te houden. In uw vorig verzoek hebt u immers geen melding gemaakt van het feit dat u niet meer gelovig zou zijn. Daar gevraagd wat uw religie was, antwoordde u dat u een soennitische moslim was (CGVS, 20.03.2017, p. 3). U haalde toen louter problemen met de taliban aan die als niet geloofwaardig werden beschouwd. Op het einde van uw eerste persoonlijk onderhoud werd u de vraag gesteld, of u naast de problemen met de taliban ook nog andere vrezen had t.o.v. Afghanistan. Daarop antwoordde u negatief.*

Eens de taliban weg zijn uit Afghanistan en de situatie daar genormaliseerd is, zou u zelf teruggaan, verklaarde u (CGVS, 20.03.2017, p. 20). U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Dat u dan pas nadat u aangehouden en opgesloten werd door de politie dit nieuwe element aanhaalde kan dus niet overtuigen. Overigens werd ook opgemerkt dat u tijdens het eerste onderhoud na uw aanhouding op 26 maart 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken ook geen melding maakte van het feit dat u niet meer gelovig bent en daardoor problemen vreest. U werd toen gevraagd naar de redenen waarom u denkt niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst. Hierop antwoordde u dat de taliban en daesh uw familie en uzelf kwaad willen doen. Uw oom was ook politieagent en werd ook gedood, beweerde u (administratief dossier, Interview in het kader van Hoorrecht, 26.3.2018). Dat u dan plots twee weken nadien aanhaalde dat u ondertussen ongelovig bent en daardoor vreest te zullen worden vermoord door de taliban, is niet ernstig en verre van overtuigend. Immers kan aangenomen worden dat het verlies van iemands geloof een proces is waar enige tijd is overgegaan en niet iets wat plots in twee weken opduikt. Het blijft hier aldus bij een loutere blote bewering.” Verzoeker, die aldus bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn verklaring geen godsdienst meer te hebben, brengt met de argumentatie in het verzoekschrift dat het beoordelen van de geloofwaardigheid van iemands godsdienst een zo goed als onmogelijke taak is gezien de complexiteit en diversiteit van persoonlijke gedragingen en dat een beoordeling ervan neigt naar subjectiviteit wegens het gebrek aan objectieve bewijselementen, geen argumenten bij die het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Waar verzoeker daarnaast aanvoert dat zijn moeder ondertussen is overleden, bewering waarvan hij overigens niet het minste begin van bewijs bijbrengt, kan dit bezwaarlijk volstaan om de toekenning van internationale bescherming te rechtvaardigen. Hetzelfde geldt voor de blote bewering dat hij geen contact meer heeft met zijn broers in Afghanistan.

2.8. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker in de provinciehoofdstad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoeker in de stad Jalalabad een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 20 februari 2018) blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen Kabul en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag, overdreven snelheid en verkeersovertredingen. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus “*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 20 februari 2018 en het EASO “*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, het Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar, waarvan Jalalabad de hoofdstad is, behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkh Rod. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de jure* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden.

Hoewel het geweld in Jalalabad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van de districten Jalalabad, Behsud of Surkh Rod dwingt hun woonplaats te verlaten. Deze districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Uit wat volgt blijkt echter dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Waar verzoeker de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en meer specifiek in Jalalabad betwist en verwijst naar de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 20 februari 2018, een reisadvies Afghanistan van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken en het rapport “*Forced Back to Danger. Asylum-Seekers returned from Europe to Afghanistan*” van Amnesty International van 2017, waarmee hij tracht aan te tonen dat de situatie in Jalalabad niet veilig te noemen is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie, die in dezelfde lijn ligt als de informatie waarover

het Commissariaat-generaal beschikt, geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In zoverre uit de beschikbare informatie blijkt dat er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken en hij slaagt er dan ook niet in om voorgaande vaststellingen betreffende de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad te weerleggen.

De Raad is voorts van oordeel dat, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in de provinciehoofdstad Jalalabad vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen: *“U kent immers de stad Jalalabad en de verschillende wijken en plaatsen in deze stad (CGVS 20.03.2017, p. 15). U werkte daar elk jaar gedurende drie maand als zelfstandige metser en schilder. Uw laatste twee maand in Afghanistan bracht u ook in Jalalabad door samen met uw moeder en uw broer. In deze stad beschikt u dus niet enkel over een professioneel netwerk maar ook over een familiaal netwerk. U hebt daar immers uw moeder, uw broer en drie ooms langs uw moeders zijde wonen. Een van deze ooms heeft daar een eigen huis met drie kamers en een tuin. Met uw oom hebt u goed contact. Toen u in Jalalabad werkte bleef u soms bij hem logeren (CGVS 20.03.2017, p. 10). U ging bij hem ook twee dagen logeren samen met uw moeder en broer voor de besnijdenisceremonie van uw neef. U bleef nadien ook nog samen met uw moeder en broer bij hem logeren tot hij voor u een nieuwe woning kon vinden (CGVS 20.03.2017, p. 18). Daarnaast spendeerde u uw laatste nacht in Afghanistan ook bij hem thuis. U benadrukte meermaals tijdens uw gehoor dat u een goed contact met hem had en dat hij u en uw familie veel hielp (CGVS 20.03.2017, p. 10 en p. 18). Tijdens uw persoonlijk onderhoud beweerde u dat uw moeder en uw broer die op dit moment in Jalalabad wonen geen contact meer hebben met uw ooms in Jalalabad. U kon er echter geen geloofwaardige uitleg voor geven. U beweerde dat u het zelf ook niet begreep. Uw broer G.(...) zou niemand vertrouwen en zou hem hun adres niet willen geven. U vroeg uw broer ook meermaals om terug met hen in contact te komen. Maar hij zou het weigeren (CGVS 20.03.2017, p. 8 en p. 10). Gezien er geen geloof werd gehecht aan de bedreigingen die uw familie kreeg en de ontvoering van uw broer en van uw vader, kan er evenmin geloof gehecht worden aan deze contactbreuk die daardoor veroorzaakt werd. Het is dus zeer ook onwaarschijnlijk dat uw moeder plots alle contact met haar broers gebroken heeft ondanks het feit dat ze in dezelfde stad wonen. In Jalalabad deed u verschillende jobs zoals metser en schilder. Bovendien werkte u ook in een baksteenbedrijf in Mazar en in Kabul. U toonde hiermee dat u genoeg zelfredzaam bent om zich te vestigen in verschillende steden, zelfs in steden zoals Mazar en Kabul waar meestal Dari wordt besproken en niet uw moedertaal Pashtou. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd opgemerkt dat u wisselende verklaringen neerlegde m.b.t. uw scholingsgraad. Eerst verklaarde u vijf jaar gestudeerd te hebben (zie Verklaring DVZ, vraag 11). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweerde u echter dat u niet kon lezen noch schrijven. U verbeterde zich meteen en verklaarde u dat u wel een beetje kon lezen (CGVS 20.03.2017, p. 3). Verder in het onderhoud beweerde u dat u twee jaar naar school ging in Pakistan. Nog later wijzigde u uw verklaring naar drie jaar en opnieuw naar twee jaar. U werd geconfronteerd met uw allereerste verklaring dat u vijf jaar studeerde en dat u wel geletterd was, deze ontkende u enkel (CGVS 20.03.2017, p. 9). Gezien uw wisselende verklaringen en gezien het feit dat u spontaan gebruik maakte van Engelse en van Dari woorden tijdens het persoonlijk onderhoud en gelet op het feit dat u vijf talen spreekt (Pashtou, Dari, Urdu, Hindi, Engels) kan er geconcludeerd worden dat u wel een basisopleiding volgde en dat u wel geletterd bent (CGVS 20.03.2017, p. 3-4, p. 7, p. 16, p. 19 en p. 9). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een district als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.*

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad te hervestigen stelde u dat u zich daar niet op uw gemak voelde en dat u daar niet gerust kon leven (CGVS 20.03.2017, p. 19). Zoals eerder in de beslissing inzake uw eerste verzoek werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.”

De Raad stelt vast dat alle feitelijke vaststellingen waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de conclusie te komen dat verzoeker kan buigen op een vestigingsalternatief duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan die hieraan vermogen afbreuk te doen. Immers, waar verzoeker betoogt dat het feit dat hij enkele keren in Jalalabad is geweest of gedurende beperkte periodes heeft gewerkt niet van dien aard is om te oordelen dat hij over concrete mogelijkheden beschikt om er aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen, dient erop gewezen dat verzoeker blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee hij naar het oordeel van de Raad aantoont dat het voor hem niet onmogelijk of onredelijk is om zich bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit te vestigen in Jalalabad en er in zijn levensonderhoud te voorzien. Dit klemmt des te meer daar uit zijn verklaringen blijkt dat hij de stad kent, hij er elk jaar gedurende drie maanden als zelfstandige metser en schilder werkte en drie ooms langs moederszijde in de stad wonen. In zoverre hij voorts opmerkt dat zijn moeder enkele maanden geleden is overleden en dat hij geen contact meer heeft met zijn broer en oom, herhaalt de Raad dat hij zich te dezen beperkt tot blote beweringen. Wat er ook van zij, UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen, zoals verzoeker *in casu*, en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in de stad Jalalabad over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofd het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.9. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.10. In zoverre verzoeker nog artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *"Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."*

2.11. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-ontvankelijkheid bedoeld in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS